

Ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης, ο σύγχρονος γέροντας της Εύβοιας

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

του Μητροπολίτου Μόρφου Νεοφύτου

Ο άγιος Ιάκωβος εγεννήθη το 1920 στα ματωμένα χώματα της Μικράς Ασίας, εις το Λιβίσι της Μάκρης, απέναντι από τη γειτονική μας νήσο Ρόδο.

Ένεκεν αυτής της γειτονίας ένωθε πάντοτε μια ιδιαίτερη αγάπη για την Κύπρο. Η μάνα του Θεοδώρα, όταν ήθελε να παρακαλέσει την Παναγία, εγύριζε κατά τα βουνά του Κύκκου και φώναζε: «Παναγία του Κύκκου μου. Φύλαγε τα παιδιά του κόσμου και τα δικά μου». Αυτή τη σχέση της μάνας του με την Παναγία του Κύκκου, με την Κύπρο, θα την κληρονομήσει ο γέροντας μαζί με όλη τη μικρασιατική παράδοση και θα τη μεταφέρει πρόσφυγας το 1922 στη βόρεια Εύβοια.

Όταν τα καράβια της προσφυγιάς έφτασαν το 1922 στον Πειραιά, με τους

πονεμένους πρόσφυγες να παρηγορούνται με τη σκέψη ότι θα τους αγκάλιαζε η μητέρα Ελλάδα, τότε άκουσαν τους ανθρώπους του λιμανιού να βρίζουν τον Χριστό και την Παναγία: «Για τους δικούς μας ανθρώπους», έλεγε ο γέροντας, «ήταν πρωτάκουστα ακούσματα και όλοι φωνάξαμε, παρά να βρίζουν τον Χριστό και την Παναγία μας, καλύτερα πίσω στους Τούρκους». Οι κυνηγημένοι πρόσφυγες ήταν φορείς μιας άλλης παράδοσης, αυστηρής, καλογερικής. Και ο γέροντας ένωθε πάντοτε ότι ήταν απόγονος αγίων ανδρών, αφού άκουε από τη μάνα του ότι καταγόταν από επτά γενεές ιερέων. Ένας από αυτούς ήτο ασκητής στα Ιεροσόλυμα, την ίδια δε τη μάνα του Θεοδώρα τη χαρακτήριζε ως ασκήτρια. Είχε τόση αρετή η ευλογημένη αυτή γυναίκα, που προείδε τον θάνατό της πολλές μέρες πριν και τον ανακοίνωσε στα παιδιά της, για να τα προετοιμάσει.

Την προσφυγική οικογένεια του Τσαλίκη τη δέχτηκαν τα φιλόξενα χώματα της βορείου Ευβοίας, συγκεκριμένα το χωριό Φαράκλα. Εκεί έμαθε τα πρώτα γράμματα στο δημοτικό σχολείο του χωριού, τα οποία ήσαν και τα τελευταία. Δεν συνέχισε ο γέροντας στο γυμνάσιο. Ο πατέρας του ένεκεν της φτώχειας, που είχαν τότε, τον έβγαλε από το σχολείο και τον έπαιρνε μαζί του στα κτίσματα, για να τον βοηθά.

Ο γέροντας Ιάκωβος και η Αγία Παρασκευή

Τα βράδια, όταν όλοι κοιμόντουσαν στο σπίτι, έβγαινε κρυφά και πήγαινε σε ένα ξωκλήσι του χωριού, για να προσευχηθεί, στην Αγία Παρασκευή. Εκεί έκανε πολλές μετάνοιες, όπως τον συνήθισε η μάνα του Θεοδώρα, και προσευχόταν για ώρες πολλές. Μετά γύριζε στο σπίτι, χωρίς να καταλαβαίνει κανείς τίποτα.

Ένα βράδυ εκεί στο ξωκλήσι, που γονατιστός ο μικρός Ιάκωβος προσευχόταν, είδε μια σκιά μέσα στο ιερό. Αυτός φοβήθηκε και το πρωί το είπε στη μάνα του. Η διακριτική κυρία Δωρούλα του λέει: «Μη φοβάσαι, Ιακωβάκο μου, το ράσο του παπά θα είναι και το φεγγάρι του κάνει σκιά». Έτσι διασκέδασε το λογισμό του Ιακωβάκου της.

Το βράδυ πήγε πάλι ο μικρός μας γέροντας στο ξωκλήσι για τον κανόνα του. Όταν τέλειωσε και εξερχόταν από το ταπεινό ξωκλήσι, είδε κάτω από ένα μεγάλο δένδρο μια ψηλή μαυροφορεμένη γυναίκα να του κάνει νόημα να την πλησιάσει.

Πήγε κοντά της και τον ρωτά: «Τι θέλεις, Ιάκωβέ μου, να σου χαρίσω για τις τόσες προσευχές, που κάνεις στο σπίτι μου;».

«Ποια είσαι εσύ, καλή μου κυρία;»

«Εγώ είμαι η Αγία Παρασκευή και ό,τι μου ζητήσεις θα στο δώσω».

«Εγώ είμαι μικρός και δεν ξέρω τι θέλω, θα ρωτήσω όμως τη μάνα μου και ό,τι μου πει θα στο ζητήσω».

Το πρωί λέει στην ευλογημένη μάνα: «Μάνα, ψες έξω από το ξωκλήσι είδα την Αγία Παρασκευή και μου είπε, ό,τι της ζητήσω θα μου το δώσει. Τι να της ζητήσω, μάνα;». Άνοιξε τότε η μάνα τα δυο της χέρια διάπλατα, σαν να 'θελε να χωρέσουν όλον τον ουρανό, και έκραξε φωνή μεγάλη: «Την τύχη μου, Αγία Παρασκευή, να μου δώσεις, την τύχη μου».

Την επομένη ο μικρός Ιάκωβος επανέλαβε, σαν γνήσιος υποτακτικός, τα λόγια της γερόντισσάς του στην αγία. Η Αγία Παρασκευή στην απλοϊκή απάντηση της μάνας Θεοδώρας απάντησε προφητικά: «Θα σου δώσω εγώ τύχη, να τη ζηλέψουν πολλοί».

Έλεγε αργότερα σ' εμάς ο γέροντας: «Και μήπως ψέματα μου είπε, παιδάκι μου, η Αγία Παρασκευή; Μικρή τύχη του έδωκε; Με έκαμε ιερέα των μυστηρίων του Θεού!». Και θυμόταν και μας διηγιόταν με το ιδιαίτερο γεροντικό του χιούμορ. «Όταν λειτουργούσε ο παπάς του χωριού, την ώρα, που οι ψάλτες έψαλλαν, «Οι τα Χερουβείμ μυστικώς εικονίζοντες...» εγώ άκουα φτερουγίσματα γύρω από την Αγία Τράπεζα. Ο παπάς ενόμιζα ότι δεν έχει σώμα. Είναι άγγελος. Έλεγα έχει δυο κόκαλα στους ώμους, σαν κρεμάστρα, και κρέμονται τα ράσα απ' εκεί».

Έτσι έβλεπαν την ιεροσύνη τα παιδικά μάτια της ψυχής του, και έτσι στ' αλήθεια τα θεία πράγματα είναι. έβλεπε τον παπά, σαν επίγειο άγγελο, που λειτουργεί με τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. Από μικρός απόκτησε χερουβικούς οφθαλμούς, να θεωρεί τα επουράνια μυστήρια.

Όταν μια μέρα ο παπάς του χωριού τον πήρε μαζί του στα μελίσσια, που είχε στο δάσος, κάπου πιάστηκαν τα ράσα του παπά και φάνηκε το παντελόνι από κάτω από το αντερί. Τότε για πρώτη φορά άρχισε να υποψιάζεται ότι και ο παπάς είναι άνθρωπος, «σάρκα φορών και τον κόσμο οικών».

Στο χωριό γιατρός τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχε. Υπήρχε όμως ο πατήρ Ιάκωβος. Από τον καιρό, που ήτο δεκαπενταετής, όλοι οι κάτοικοι του χωριού έβλεπαν ότι ο Ιάκωβος του Τσαλίκη ήταν άνθρωπος του Θεού, σκεύος εκλογής, γι' αυτό και τον φώναζαν, πάτερ Ιάκωβε. Όποιος αρρώσταινε καλούσαν τον πατέρα Ιάκωβο, του διάβαζε μια ευχή και γινόταν καλά. Πολλές γυναίκες, που είχαν δυσκολίες στη γέννα, καλούσαν τον πατέρα Ιάκωβο να κάνει προσευχή, και αυτές αμέσως απελευθερώνονταν. Έτσι μια μέρα ο παπάς του χωριού κάλεσε τον πατέρα Ιάκωβο, που ήτο τότε δώδεκα ή δεκατριών ετών, να διαβάσει την ετοιμόγεννη παπαδιά.

«Επήρα και εγώ μια παλαιά εκκλησιαστική φυλλάδα προσευχών, που είχα, και με μεγάλη ντροπή γονάτισα σε μια γωνιά και έκανα την προσευχή για την παπαδιά». Μόλις βγήκε από την πόρτα, γέννησε το Βαγγελάκη.

Η μάνα του Γέροντα, Θεοδώρα

Η μητέρα του Θεοδώρα «διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τη καρδιά αυτής», και βλέποντας αυτά τα σημεία στον Ιάκωβό της, αντελήφθη ότι το παιδί αυτό έχει ιερά αποστολή να επιτελέσει. Η μάνα του γέροντα δεν ήτο μια οποιαδήποτε συνηθισμένη γυναίκα του λαού. Ο ίδιος ο γέροντας την αποκαλούσε ασκήτρια. Περνούσε τη ζωή της με υπομονή στις θλίψεις, συνεχή νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, χαμαικοιτία. Μικρασιάτισσα. Γυναίκα της Ανατολής. Για τον π. Ιάκωβο ήτο η γερόντισσά του, κι υποτασσόταν σ' αυτή μέχρι την κοίμησή της. Μια μέρα βροχερή της είπε: «Μάνα πάλι βρέχει!». Και η αυστηρή γερόντισσα του απάντησε επιτιμητικά: «Παιδί μου, Θεός είναι, ό,τι θέλει κάνει».

Η μάνα Θεοδώρα προείδε το θάνατό της πολλές μέρες πριν και προετοίμασε τα παιδιά της, για να μη λυπηθούν υπερβαλλόντως. Παρ' όλα αυτά ο ευαίσθητος π. Ιάκωβος κόντεψε να ξεψυχήσει και αυτός πάνω στον τάφο της αγίας μητέρας του. Ένεκεν αυτής του της στάσεως στον θάνατο της μάνας του πάντα μας τόνιζε να είμεθα εγκρατείς στις θλίψεις και ότι η υπερβολική στενοχωρία ή λύπη είναι αμαρτία.

Το 1952, αφού υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία, ο γέροντας ήλθε στο μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ, όπου έμεινε επί τριάντα εννέα έτη, δηλαδή μέχρι της κοιμήσεώς του.

Είχε ήδη περάσει το τριακοστό έτος της ηλικίας ο γέροντας, όταν έφτασε στο μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ. Εδώ έμελλε να επιτελέσει την ιερά αποστολή του κατά τα προφητικά λόγια της μάνας Θεοδώρας.

Στην είσοδο της μονής τον περίμενε ο ίδιος ο Όσιος Δαβίδ. Όπως η Αγία Παρασκευή υποσχέθηκε στο μικρό Ιακωβάκο μία ουράνια τύχη, έτσι και τώρα ο μέγας Γέροντας Δαβίδ υποδεχόταν τον αρτιγέννητο γέρο Ιάκωβο με την υπόσχεση: «Αν φυλάξεις ακτημοσύνη, παρθενία και υπακοή, παραμένοντας άχρι τέλους στη μονή, θα σε προσκυνήσουν αρχιερείς, οι πατριάρχες θα σε ευλαβούνται, πλούτος πολύς θα περάσει από μπροστά σου, αλλά δεν θα τον αγγίξεις».

Αυτή η πρώτη συνομιλία με τον Όσιο Δαβίδ έμοιαζε με ακολουθία κουράς, όπου ο γέροντας εισάγει τον υποτακτικό στο μυστικό κήπο της βασιλείας του Θεού. Ο Όσιος Δαβίδ θα είναι πλέον ο γέροντας του πατρός Ιακώβου, όπως άλλοτε η μάνα του Θεοδώρα. Εξάλλου έτσι ήταν και είναι γνωστός ο όσιος σ' όλη την Εύβοια: Ο

Γέροντας. Και το μοναστήρι του η μονή του Οσίου Δαβίδ του Γέροντος.

Η μονή είναι κτισμένη τον 16ο αιώνα, ένα αιώνα καρποφόρο για την Εκκλησία, παρόλα τα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Ο αιώνας αυτός προσέφερε πολλούς αγίους - Άγιο Γεράσιμο, τον Διονύσιο εν Ολύμπω, τον Τιμόθεο Πεντέλης, την Φιλοθέη Αθηναία, τον Όσιο Δαβίδ - και άλλους, οι οποίοι έκτισαν μοναστήρια, απ' όπου αντλούσε ο λαός του Θεού πίστη και ελπίδα.

Ο γέροντας Ιάκωβος στο μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ

Το 1952, έτος, που ο π. Ιάκωβος εισήλθε στη Μονή του Γέροντος Δαβίδ, το μοναστήρι ήτο ένα ετοιμόρροπο κτίριο, που επιζητούσε τον ανακαινιστή του. Έμεναν τότε στη μονή δύο τρεις αμόναχοι μοναχοί, ιδιορρυθμίτες, που δεν είδαν με καλό μάτι τον νέο μικρασιάτη καλόγερο. Του έδωσαν ένα ανώγειο κελί με τρύπιο πάτωμα, όπου στο ισόγειό του έβαζαν τα γίδια της μονής. Σ' αυτό το περιβάλλον έζησε την αρχή της καλογερικής του ζωής, μόνος με το Μόνο Θεό, προσευχόμενος νυχθημερόν, ως επίγειος άγγελος, προσφέροντας τη λογική λατρεία με τα άλογα ζώα του ισογείου.

Τις καθημερινές ακολουθίες στο καθολικό της μονής τις κάνει με τον ευλαβή και απλοϊκό μοναχό π. Ευθύμιο.

Στα νότια της μονής και σε απόσταση είκοσι λεπτών οδοιπορικώς, πλάι σε χαράδρα, μέσα σε βράχο, βρίσκεται ένα μικρό σπήλαιο, γνωστό ως ασκητήριο του Οσίου Δαβίδ. Σ' αυτό ο όσιος παρέμενε όλη τη βδομάδα, και το Σάββατο ανέβαινε στη μονή να λειτουργηθεί και να δώσει τις σοφές συμβουλές του. Αυτό το ασκητήριο στην τωρινή εποχή μας, όπου εψυχράνθη ο ζήλος των πολλών, δεχόταν τα βράδια ένα νεαρό επισκέπτη, ένα νέο ευχέτη, να δέεται υπέρ της σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου. Ως γνήσιος υποτακτικός του γέροντος Οσίου Δαβίδ, ακολουθεί το παράδειγμά του, νηστεύων, αγρυπνών, προσευχόμενος «εν σπηλαίοις και όρεσι και ταις οπαίς της γης».

Ο γέροντας προσεύχεται στο ασκητήριο του Οσίου Δαβίδ

Όπως τότε ο μικρός Ιάκωβος πήγαινε κρυφά από τους δικούς του στο ταπεινό ξωκλήσι της Αγίας Παρασκευής, έτσι και τώρα μυστικά, όταν οι λίγοι της μονής κοιμόντουσαν, αυτός επήγαινε στο αγιασμένο ασκητήριο του Οσίου Δαβίδ για τη νυχτερινή του προσευχή.

Έλεγε ο γέροντας: «Τότε, παιδί μου, δεν υπήρχε δρόμος, ένα στενό μονοπάτι ήτο, και εμείς, μακριά από τον κόσμο, δεν είχαμε τον τρόπο μας να κινηθούμε τη νύχτα. Ούτε ένα φανάρι δεν είχαμε. Τόσο πόθο όμως είχαν να πηγαίνω τα βράδια στο

ασκητήριο του αγίου μας, και ας είμαι εκ φύσεως δειλός, που τολμούσα να πάω. Καθ' οδόν όμως, αφού δεν έβλεπα, έπεφτα μέσα σε αυλάκια και χαράδρες και έτσι ήτο αδύνατο να φτάσω. Τότε παρακάλεσα: «Θεέ μου, φώτισε μου το δρόμο να φτάσω στο ασκητήριο. Και ο καλός Θεός άκουσε το αίτημά μου. Από τα πολλά άστρα του ουρανού μου έδωσε κι εμένα ένα. Αυτό πήγαινε μπροστά και μου 'φεγγε το δρόμο. εγώ από πίσω του. Έτσι έφτανα στο ασκητήριο. Εκεί, «ελθών ο αστήρ, έστη επάνω του σπηλαίου», έκανα την προσευχή μου και μετά πάλιν μπροστά ο αστέρας μου φέγγει μέχρι την πόρτα της μονής. Οι πατέρες εκάθευδον και τίποτα δεν καταλάβαιναν από όλα αυτά».

Ένα βράδυ εκεί στο ασκητήριο οι δαίμονες στην προσπάθειά τους να εκφοβίσουν τον γέροντα, για να εμποδίσουν τις πυρφόρες αναβάσεις του στον ουρανό, μετασηματίσθηκαν σε ένα σμήνος από σκορπιούς. Τον περικύκλωσαν από όλες τις πλευρές, ακόμη κι' από την οροφή του σπηλαίου κρεμόντουσαν, σαν τσαμπιά από σταφύλι. Ο γέροντας, επικαλούμενος τις πρεσβείες του Οσίου Δαβίδ και την αψευδή εξουσία του Κυρίου «του περιπατείν επάνω όφρων και σκορπίων», διέλυσε τις μηχανές και φαντασίες του νοερού εχθρού.

Αυτά είναι μερικά περιστατικά, ενδεικτικά των ασκητικών αγώνων του γέροντα, που τον αναδεικνύουν συνεχιστή των παλαιών οσίων του γεροντικού και της ερήμου.

Τα χρόνια περνούσαν, οι παλαιοί πατέρες της μονής απήρχοντο εκ του κόσμου τούτου, και δύο νέοι μοναχοί έρχονται βοηθοί του γέροντος στην αναστήλωση της μονής, αναστήλωση πνευματική και κτιριακή. Το 1962 ήρθε στη μονή ο π. Κύριλλος και αργότερα μετά τον θάνατο της συζύγου του ο π. Σεραφείμ. Το 1975 ο γέροντας γίνεται ηγούμενος και πνευματικός. Η πνευματική πατρότης στο πρόσωπο του π. Ιακώβου δεν ήτο ψιλός τίτλος, αλλά χάρισμα του Αγίου Πνεύματος, που το γευόταν κάθε πονεμένη ψυχή, όταν τον πλησίαζε, και ξεδιψούσε τη δίψα της. Η μονή επί των ημερών του διπλασιάζεται κτιριακά με ξενώνες, τραπεζαρία για τους προσκυνητές, καμπαναριό κλπ., ενώ ταυτόχρονα ο ναός ευπρεπίστηκε έτσι, που να ξαναβρεί η μονή το αρχέγονο κάλλος της.

Το μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ

Η φήμη της μονής για τα θαύματα του Οσίου Δαβίδ, τον αγιασμένο ηγούμενό της, και την αβραμιαία φιλοξενία των πατέρων της ξεπερνά τα όρια της Εύβοιας. Γίνεται πανελλήνιο προσκύνημα, πανορθόδοξη αναφορά του αιώνα μας. Από όλα τα μέρη της Ελλάδας φτάνουν προσκυνητές, για να αποθέσουν στο πετραχήλι του γέροντα τον πόνο και τις αμαρτίες τους. Πολλές φορές έκπληκτοι ακούσαμε από τον διορατικό γέροντα την αμαρτία ή το πρόβλημά μας, πριν ακόμα το

εκφράσουμε. Ο προσεκτικός προσκυνητής θα έπρεπε να αντιληφθεί ότι οι διάφορες διηγήσεις του γέροντα - ιστορίες της μάνας του από τη Μικρά Ασία και της κατοπινής μοναχικής του ζωής - τον αφορούσαν προσωπικά. Ο γέροντας, ως γνήσιος ανατολίτης, που ήτο, μιλούσε και φώτιζε τις πικραμένες ψυχές με ιστορίες και παραβολές, για να ακούγονται γλυκύτερα οι ιαματικές του συμβουλές. Στην τράπεζα, στην κουζίνα, στη μεγάλη αυλή της μονής, παντού και πάντοτε είχε κάτι να διηγηθεί από τη ζωή του. Και αυτό το κάτι συχνά αφορούσε τη δική μας ζωή. Όλα αυτά τα διηγιόταν με ιδιαίτερη χάρη -αφού τον χαρίτωνε το Άγιο Πνεύμα- παραστατικότητα, με τις ανάλογες κινήσεις και φωνές, που απαιτούσε η κάθε διήγηση. Είχε μιμητική ικανότητα, που τον καθιστούσε χάρμα ακοής και οφθαλμών.

Ο φιλακόλουθος γέροντας Ιάκωβος

Αυτός ήτο ο γέρο-Ιάκωβος πριν την ακολουθία, απλούς και χαριέστατος. Μέσα στο ναό, στη λατρεία, γινόταν άλλος άνθρωπος. Επίγειος άγγελος «συλλειτουργών», όπως ο ίδιος, έλεγε, «με Χερουβίμ και Σεραφίμ». Χωρίς να είναι ιδιαίτερα ψηλός, έδινε την αίσθηση ενός μεγαλοπρεπούς άρχοντα, που με ύψος υψηλού κηρύγματος κατά την ανάγνωση του εξάψαλμου και ευαγγελίου αναγγέλλει την παρουσία του Κυρίου στην κάθε λειτουργία. Ήταν, όπως λέμε, μεγαλοπρεπής εν απλότητι.

Κατά τη διάρκεια των ακολουθιών του συνέβαιναν πολλά πνευματικά γεγονότα, τα οποία μετά μας διηγείτο. Όταν εμνημόνευε στην προσκομιδή, έβλεπε πολλές φορές τις ψυχές των παλαιών πατέρων της μονής να ζητούν τις προσευχές του. Πόση θλίψη είχε, όταν μας περιέγραψε αργότερα τη μετά θάνατο κατάσταση μερικών εξ αυτών.

Όταν εκάλυπταν τα Τίμια Δώρα ευλαβείς ιερείς την ώρα, που έθεταν τον αστερίσκο επάνω του αμνού, έβλεπε ένα φωτεινή αστέρα επάνω από το κεφάλι του ιερουργούντος ιερέως. Κατά τη διάρκεια της λειτουργίας την περισσότερη ώρα, όταν το επέτρεπε η στιγμή, ήτο γονυπετής.

Εντύπωση προκαλούσε η άμεση σχέση, που είχε με τον Όσιο Δαβίδ. Όταν κάποτε οι κάτοικοι του χωριού Λιβανάτες ήρθαν, για να πάρουν την κάρρα του οσίου στο χωριό τους με σκοπό να βρέξει εκείνη την άνυδρη χρονιά, ο γέροντας πήγε μπροστά στην εικόνα του οσίου και του μίλησε, μάλλον τον διέταξε μετά παρηυσίας: «Γέρο, ήρθαν οι χωριανοί σου να σε πάνε στους Λιβανάτες για την ανομβρία. Σε παρακαλώ τώρα, που θα πάμε, να μπουμπουνίσεις. Πρόσεξε, μη με προσβάλεις!». Και ο Όσιος Δαβίδ τον άκουσε αμέσως. Μετά την παράκληση άρχισαν δυνατές βροχές. Αυτή την άμεση σχέση, που είχε με τον Όσιο Δαβίδ, την περιέγραφε σαν ένα τηλέφωνο: «Εγώ, παιδί, τα λέγω στο αυτί του αγίου, και αυτός

ανοίγει γραμμή με τον Χριστό μας!».

Ο Όσιος Δαβίδ εξεπλήρωσε τις υποσχέσεις, που έδωσε στον γέροντα, όταν πρωτοεισερχόταν στη μονή, στο ακέραιο. Πατριάρχες και αρχιερείς εξομολογήθηκαν κοντά του και ζητούσαν τις αποτελεσματικές ευχές του. Ο μακαριστός οικουμενικός πατριάρχης Δημήτριος του έστειλε επιστολές και ο νυν πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος τον επισκέφθη. Ο Αλεξανδρείας Νικόλαος επίσης. Οι ένδοξοι της γης μπροστά του εταπεινώθηκαν, όπως ο πρώην πρωθυπουργός της Ελλάδας Ανδρέας Παπανδρέου, όταν συναντήθηκαν σε νοσοκομείο των Αθηνών. Ο ταπεινός Ιακωβάκος, που δεν πήγε γυμνάσιο, για να βοηθά τον φτωχό πατέρα του στα κτίσματα, έγινε διαχειριστής πολλών εκατομμυρίων δραχμών. Κατά το προφητικό λόγο του Οσίου Δαβίδ δεν τα άγγιξε τα χρήματα. Τα πήρε, για να τα σκορπίσει, ως άλλος Ιωάννης Ελεήμων, σε φτωχούς και άπορους. Αυτό όμως, που πλούσια έδωσε σ' εμάς τους φτωχούς τότε φοιτητές, είναι η ζωντανή πίστη ότι -όπως τακτικά ο ίδιος ομολογούσε- «ζει Κύριος ο Θεός μου», ποιών στις δύσκολες μέρες μας στο πρόσωπο του αγιασμένου θεράποντα Του ένδοξά τε και εξαίσια.

Ήταν τέτοιας θέρμης η ζέση της πίστεώς του, που το Πάσχα πήγαινε στο κοιμητήριο της μονής και έλεγε: «Χριστός Ανέστη» στους κεκοιμημένους πατέρες, τα δε Χριστούγεννα η ευαίσθητη καρδιά του συνέχιζε τον εορτασμό και την πανήγυρη της ημέρας μέσα στο γειτονικό δάσος. Εκεί όλως τυχαία και ξαφνικά ακούσαμε φωνή να ψάλλει: «Χριστός γεννάται δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε... Άσατε τω Κυρίω πάσα η γη...». Ήταν η φωνή του γέροντα, που έψαλλε με τα χέρια αναπεπταμένα στον εορτάζοντα ουρανό ανάμεσα στα γέρικα πλατάνια, ενώ σμήνος πουλιών συνεόρταζε τριγύρω του.

Αυτές τις καταβασίες έψαλλε την ημέρα των Εισοδίων της Παναγίας κατά το παρελθόν έτος 1991. Μετά εξομολόγησε τον αδελφό Γεννάδιο και τον παρεκάλεσε να μείνει, γιατί «το απόγευμα θα χρειαστεί», όπως είπε, «να τον αλλάξει». Πράγματι το απόγευμα εκοιμήθη, για να κάνει μαζί με τα Εισόδια της Θεοτόκου τη δική του είσοδο στον εορτάζοντα ουρανό.

Ο γέροντας Πορφύριος, που ετοίμαζε εκείνες τις μέρες τη δική του έξοδο από αυτό τον κόσμο, είπε: «Εκοιμήθη ο γέρο-Ιάκωβος, ένας από τους μεγαλύτερους αγίους του αιώνα μας. Είχε μέγα διορατικό και προορατικό χάρισμα το οποίο έκρυβε επιμελώς, για να μη δοξάζεται». Κύριε Παντοκράτορα, ο Θεός των πατέρων ημών Ιακώβου και Πορφυρίου, «γένου ίλεως επί τας αμαρτίας ημών».

* Κείμενο, το οποίο δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό Ορθόδοξη Μαρτυρία που εκδίδεται στην Κύπρο. Χρόνος συγγραφής: 1991. Και είναι στην

ουσία το πρώτο δημοσιευμένο κείμενο που αναφέρεται στο βίο του Γέροντος Ιακώβου.

Πηγή: orthodoxia.info